

Kapitola 3

Marta dveře svého bytu otevírá jen zřídka. Dvanáctého každého měsíce zazvoní dole poštačka a přinese jí peníze. Marta musí sejít dolů, do vestibulu. Tam převezme hotovost a podepíše se na papír, který jí poštačka předloží.

Pokaždé, když zvonek zazvoní, sebou Marta trhne. Zrychlí se jí dech, čelo pokryje studená vlhkost. Musí se o něco opřít, všechno se s ní točí.

Přemýšlí, kdo to může být, co se stalo, proč někdo zvoní zrovna na její zvonek. Potom ji napadne, že to bude paní poštačka. Ano, už jí dlouho nepřišly peníze. Ano, je to tak, uklidňuje se Marta.

Určitě je to tak.

Obavy ji však doprovázejí i ve chvíli, kdy zvedá sluchátko interkomu. Teprve když se zezdola ozve obligátní Pošta, pojdte si dolů, trochu se uklidní.

Zvládne to. Otočí klíčem v zámku. Dveře se otevrou jako tlama, za nimi chladný chřtán chodby. Marta překročí práh. Stiskne tlačítko výtahu a čeká. Srdce jí bije tak nahlas, že slyší, jak se jeho tlukot odráží od šedých zdí.

Marta se nadechne a zavře oči. Bude statečná. Ví, že to nakonec všechno dobře dopadne.

Dole polohlasně pozdraví, do očí se poštačce nedívá. Vyřídí formality a rychle se vrací do výtahu, jen aby jí

ho někdo neodvolal. Výtah jí nevadí. Je to taková malá schránka, vajíčko pokryté nerezovým plechem. I tady je Marta ukrytá přede všemi.

Jednou se ale výtah zastavil uprostřed cesty dolů. Její vystrašený pohled se setkal s očima postaršího muže. Když viděla, že se chystá nastoupit k ní, vykřikla hrůzou. Pán se lekl, omluvil se a zůstal stát. Dveře výtahu se zase zavřely.

Při té vzpomínce trvá cesta nahoru nekonečně dlouho. Marta je vyčerpaná. Dnes už nic jiného neudělá, tohle dobrodružství ji dostatečně unavilo pro celý zbytek dne. Až bude opět v bezpečí svého hnízda, pečlivě za sebou zamkne, sedne si na pohovku, bude si prohlížet nové peníze a pořádně si odpočine.

Eva Černá beze slova naslouchala Tomášovu vyprávění, občas se usmála, jindy zvědavě pozvedla obočí.

„To se ti povedlo. Teď si vedle tebe připadám trochu jako blbá kravka.“

„Proč, proboha?“ divil se Tomáš.

„Protože já nic takového neudělala. Nic tak chytrého.“ Protočila modré panenky očí. „Ty vole, snad si mě nevybrali jenom proto, že jsem blondýna.“

Tomáš Volf se rozesmál. Přesně tohle ho už taky napadlo. Policejní akademii absolvovali ve stejném ročníku, ale osobně ji neznal. Ve škole ji občas zahlédl, ale nestudovali spolu. Chodila o rok níž a Tomášův náskok dohnala jen kvůli jeho roční stáži v Británii.

Ona si jeho tvář nepamatovala, on tu její velmi dobře. I to, že už na škole byla středem pozornosti.